

متن پرسش

سلام استاد: به تجربه بارها ثابت شده است که بیشتر دانستن موجب کمتر عمل کردن می‌شود به نظر می‌آید که این یک قاعده باشد. همانطوری که در جزوه ی شرح دستورالعمل آیه الله بهجت هم آورده اید که علم برای عمل بهتر است و به تنهایی استقلال ندارد. معمولا ما دچار این توهم و میل سرکش هستیم که هر چه بیشتر مطالعه کنیم بهتر است ولی در حقیقت چنین نیست و این قاعده فقط محدود در حوزه ی معارف دینی نیست مثلا شخصی تا عمل جمع و تفریق را بخوبی تمرین نکرده باشد عمل ضرب را درک نخواهد کرد. می‌خواستم بدانم که سر و رمز و راز این قاعده در چیست؟ چرا مسیر دانایی و دانستن اینگونه است؟ چرائی این قاعده نه درستی آن مورد سوال است.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آن علمی، علم است که نافع باشد و ما را از عمل باز ندارد. ولی حرص به دانشدن، خودش در جای خود حجاب است. انسان خودش باید متوجهی این امر باشد. موفق باشید